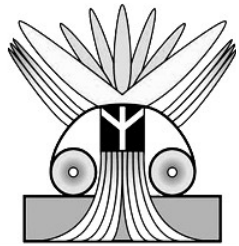
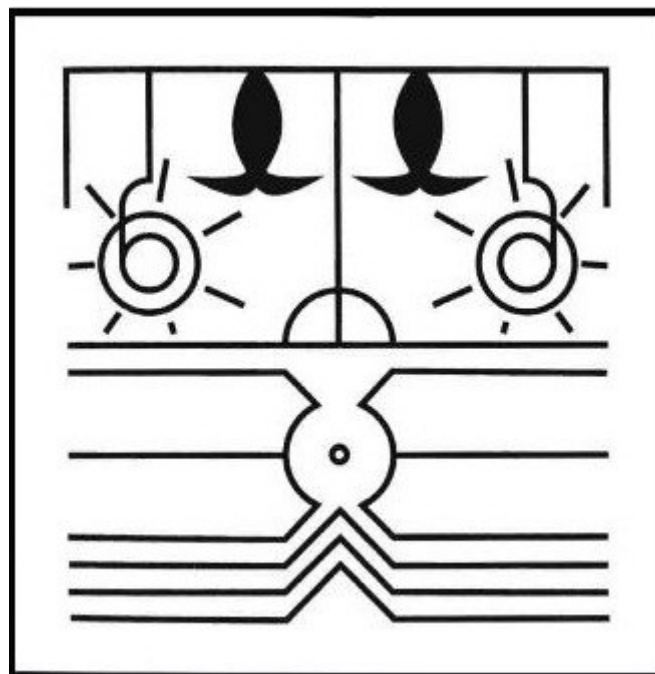

FIGU Studiengruppe Sverige

Fria Intresseföreningen för Gräns- och andevetenskaper
och Ufologi studier

En blomstrande ålderdom

Som titeln beskriver så handlar denna artikel om att komma upp i åren och livet på äldre dar.

Men den vänder sig också till läsare i alla åldrar eftersom det här ges ett tillfälle att läsa, begrunda och förbereda sig på sitt eget åldrande. Jag som skrivit denna text befinner mig själv mitt i livet och har följaktligen ingen personlig egenupplevd visdom när det kommer till att vara äldre men jag har en stor nyfikenhet av denna del av livet och börjar mer och mer fundera över hur jag själv kommer föra mitt liv då.

Att själv ha gått genom barn-, ungdom och medelålder gör att en nyfikenhet ökar på vad ålderdomen har i sitt sköte och vad jag kan ta med mig in i den. Det värdefulla jag tror mig kunna förmedla här och vad jag idag håller som viktigt bygger på det jag lärt mig genom åren i FIGU. Denna rika källa av kunskap lägger grunden till den sanna livsföringen och ger människors liv en innebörd samt vissheten att kunna luta sig emot de skapelse-naturliga lagarna.

Livets höst är ett vackert uttryck men också en symbolik i hur våra liv följer det kretslopp som allt annat levande också är inordnat i. Vi bidrar alla till det stora hela ända tills vår sista dag är kommen. År för år och liv för liv. Ingenting av det vi gör är av obetydelse.

Tanken med denna artikel är inte att peka med fingret och fördöma hur fel vi lever utan snarare upplysa hur man kan vända sitt liv mot det logiska och än mer tjäna syftet som människor. Samtidigt är det ett upprop till att äldre måste ta mer ansvar för sig själva och vår omvärld samt fortsätta påverka den till det bättre. Det är inte meningen att man ska stå vid sidan av och titta på bara för att man blir äldre och det åligger var och en att samverka med samhället på det sätt man kan, orkar och förmår. Ens skyldighet fortlever som medmänniska även om man tror sig ha uppfyllt något arbets- eller skattemässigt krav. Jag kommer bara endast snudda vid ämnet döden och vad som händer därefter. Inte för att jag inte har svaret på det, snarare tvärtom, men det skulle kräva en helt egen artikel i sig. Det jag däremot fokuserat på är tankar, tro, minne, meditation, evolution samt det sociala livet och vad som gör livet värt att leva.

Plötsligt så kommer då den efterlängttade dagen. Dagen då så arbetslivet upphör och den ljuva pensionsavgången infaller.

-Jag har gjort mitt. Kanske man säger och tycker att man nu uppfyllt det som samhället har krävt av en och sett det som ett onödigt ont. Eller har man verkligen gjort sitt nu? Under den största delen av personens liv har arbetslivets press och måsten varit taktpinnen till den ekonomiska försörjningen som varit ett mål i form av överlevnad. Att nu träda över mållinjen och plötsligt befinna sig i den tid av uppskjuten njutning som man suktrat efter hela livet kan förvisso upplevas positivt. Däremot kan en tillvaro ej förtäras positivt om man inte också utsätts för negativt då de är beroende av varandra i ett växelspel. Med det menat så behöver människan ständigt utsättas för problem, frågeställningar och prov som gör livet lärorikt och för att upprätthålla denna växelverkan behöver man kontinuerligt företa sig saker och utföra någon form av syssla. Sysslor och arbete är ju givetvis individuellt efter intresse och plats i livet. Det är ofrånkomligt att våra möjligheter minskar med åren och svängrummet krymper. Därför finns det ett uttryck som vinner mer och mer

betydelse ju äldre man blir och det är "Att gräva där man står". Detta betyder att man använder de förutsättningar man har till hands för att utforska livet och dess sanningar. Vishet och insikt finns att finna i varje människas unika livs närhet och man behöver inte flacka jorden runt för att jaga det ena eller det andra eller för att finna det värdefulla i livet. Olikhet bland oss på jorden är till för att vi alla ska kunna göra vår egna unika upplevelse av livet samt att vi utforskar oss själva och den miljö vi tillhör så mycket vi kan. Att representera sig själv inför universums skapande kraftkälla gör vi främst genom att utforska oss själva, våra tankar och känslor tillsammans i den närmiljö vi lever i. Det är det bästa vi kan göra och när livet går mot äldre dar krävs det att vi medvetet jobbar oss framåt och gör så gott vi kan i de områden vi verkar i och att vi förstår viktigheten i det.

"Jag gräver där jag står och jag behöver inte gå över ån efter vatten".

Oavsett vilken ålder man har så är siffran inte det viktiga utan det är vad man själv gör med livet. Med det menar jag vad man gör mot sig själv, naturen, medmänniskorna och att man ständigt jobbar mot de högre värdena. Ungdomen är inte centralt i livet även om mycket runt om oss idag sätter detta fokus genom media, mode och musik. Tyvärr är mycket konsumtionsbaserat och det är de unga som är de stora konsumenterna av det som presenteras som populärt och vill återspegla spirande livskraft.

Tidens fixering vid ungdom har en negativ påverkan på de som lämnat denna tid bakom sig. Det kan få deras självkänsla i gungning. Istället borde vi människor vara stolta över våra ansikten som levt och inte bara prisa ett levande ungt ansikte. De som vägrar att bli gamla genom val av kläder, frisyrer och operationer m.m. lurar sig själva. De lurar sig själva på samma sätt som en ung människa som klär sig vuxet bara för de tror att de och då automatiskt blir det.

Sanningen är att en människas skönhet ger sig uttryck i dess livs gestaltning, livsföring, kärlek och bemästrande av livet självt. Om man vårdar sina inre värden kommer de också märkas på utsidan och denna sanna skönhet är inte att jämföra med yttre utseende. Rätt skött ökar detta med åren och det är ingenting som tidens tand kan ta ifrån oss. Att vara ung i sitt inre är att vara nyfiken och villig på att lära sig mer.

Alla har en förmåga att skjuta upp mycket till sedan men i förlängningen är risken att det inte finns mycket *sedan* kvar. Detsamma gäller när man skjuter upp sin njutning. Ytterligare en annan vanlig sak hos oss är att vi ångrar alla de saker vi inte gjorde, snarare än att vi ångrar något av det vi gjort. Detta är väl en form av efterklokhet som med lite distans och facit i hand är lätt att ta till. Men man måste ju komma ihåg att valen gjordes utifrån de givna omständigheterna och tidens egen mognad. Att ha levt och kunna dra dessa slutsatser att man skulle gjort så eller så istället är ju en stor visdom och man ska inte vara bitter över om något inte blev som man tänkt sig utan istället vara glad att man vunnit en insikt. Vi kan ju aldrig ändra på det som varit utan endast acceptera det och dra lärdom. Om man inte accepterar sådant som inträffar så lever man inte i verkligheten utan snarare i fantasi och önskan.

Det är svårt att göra de perfekta valen. Inträffade händelser och hur vi känt oss behandlade i livet kan skapa en bitterhet hos oss som har att göra med den ovannämnda oförmågan att inte acceptera verkligheten med dess orsak och verkan. Till detta osunda tillstånd

kommer även avundsjuka och känsla av otur. Hur svårt det än må vara så är dock sanningen den att var och en av oss är ansvarig för det man gjort men också det man inte gjort. Precis så är det med våra känslor också. Vi skapar dem själva genom hur vi tar in saker och ting och i vilka perspektiv vi väljer att ställa dem i. Att känna sig besviken på livet och låta denna sorg gå ut över ens psyke är en del i det falska självmedlidandet. Att inte inse betydelsen som de egna handlingarna har haft på kausaliteten får oss att tro att vi blivit drabbade eller straffade. Om man är besviken på livet och vad det har givit så ska man egentligen vara besviken på sig själv. Likaså är det fel att låta svart- och avundsjuka låta belasta ens liv för det är känslor som tillhör ett barn, inte en vuxen och framför allt inte en till åren kommen människa. En annan belastande faktor framträder hos de som har ett stort behov av kärlek, berömmande och bekräftande från andra människor men inte har fått det. Denna avsaknad av upphöjande prisning skapar en bitterhet med tiden som också är nära relation till ovan nämnda falska känslor. Dessa människor har inte lärt sig att själv kunna ge sig kärlek, bekräftelse och veta när de har gjort någonting bra. Det är tragiskt att de alltid behöver någon annan som bekräftar dom tillika att de själva har svårt att ge helhjärtat beröm och kärlek till andra. Det åligger varje människa att själv bekräfta om man gjort något bra eller inte. Har man inte lärt sig det som barn så får man själv lära sig det senare i livet.

Oavsett hur vi alla är och vad det än är som skiljer oss från varandra kan vi vara säkra på en sak som vi har gemensamt och det är att vi alla är inordnade i det blivande och förgängliga. Vi föds vi dör. Våra personligheter är inte eviga. Våra jordeliv sker och passerar. Vi är inte annorlunda från övriga universum i denna aspekt då faktiskt allting är inordnat i samma lag av blivande och försvinnande. Denna process sker ständigt mitt framför näsan på oss om vi ger oss tid att betrakta det. Arbetstillivets försvinnande leder till ett annat blivande. Vad detta blivande blir är upp till var och en. Att gå från en vardag där arbetet varit det centrala för att säkerställa sin existens och för ekonomisk överlevnad till ett liv där detta "måstet" försvinner över en natt är en stor förändring. Samtidigt blir inte dagarna lika inrutade längre och de rutiner, ansvar och handlingar vi varit tvungna att hålla gäller inte då vi inte har någon övre press kvar. I denna omvändning framträder en frihet som lockar och erbjuder stora möjligheter. Det gäller bara att man tar vara på den och använder sin tid och frihet på rätt sätt. Att vara fri betyder inte att man kan göra hur man vill för i begreppet frihet så ryms faktorer som ordning, rutin och regler. Det finns inget i Universum som är helt fritt utan allt har en viss ordning att förhålla sig till. Det ställer krav på oss att upprätthålla en styrande livsföring som fortsatt ger en värdefull vardag. Frihet är inte synonymt med egoism och det är allt för ofta äldre isolerar sig till sig själva genom att ställa det egna jaget i fokus. Kanske görs det omedvetet. Egoism är som allt annat, både negativt och positivt där det gäller att balansera sig. Efter jobblivet och pensionens inträde klipps man av och man förlorar också ansvarsuppgifter mot samhället. Man hör oftare äldre klaga och kräva sin rätt och allt för sällan vad de själva vill bidra med. Vi får inte glömma att vi har ansvar gentemot våra medmänniskor, natur, växt- och djurrike. Tänk vad mycket gott man kan göra med alla denna vunna tid och frihet. Både gott för sig själv men även mot samhälle och medmänniskor. Åldrande är inte en väg utför utan snarare en riktning i fortskridande av utveckling och förfinande. Viktigt att man delar med sig av den kunskap, vishet och kärlek man samlat på sig i detta liv. Det är synd att det inte kommer till

användning på ålderns höst och att det till viss del kommer i skymundan p.g.a. det uppdämda behovet att tänka på sig själv.

En vanligt förekommande känsla hos äldre är det man kallar för livströtthet. Som motsats till detta finns det mer positiva och framåtskridande livsbejakningen. Att bejaka livet betyder att vilja leva eftersom man förstår varför man ska det och vilken uppgift och förenat ansvar man har för sig själv och sin omgivning, nu och för all framtid. Livet kan liknas vid en skola där allt vi gör bidrar till att vi lär oss mer. Denna visdom tjänar oss på det sättet att våra personligheter stiger i utveckling och vår omgivning får ta del av den. Vi bildar ringar på vattnet. Kunskapen går inte förlorad från liv till liv och de fel och brister vi övervinner har vi och alla nytta av i kommande liv och generationer. I livet kan man inte hoppas över steg och det finns inga genvägar utan ska vi nå uppåt i evolutionen så behöver vi också jobba för det genom hela livet. Alla har samma möjlighet att utveckla det egna medvetandet oavsett social status och miljö. Att förstå detta är motivatorn i livet och det som får någon att aktivt leva livet i glädje till skillnad från den som bara vill glida med på sidan av och tycka att allt är trist och tråkigt. Återigen vill jag skriva grunden till livets energi.

“Livskraft betyder att vilja leva eftersom man förstår varför man ska det och vilken uppgift och förenat ansvar man har mot sig själv och sin omgivning i avseende av evolutionen, nu och för all framtid.”

Desto starkare verklighetsförankring ju större garant att vi känner sann livskraft vilket ej främjas i det motsatta. Följaktligen är oförmåga att se sanning runt omkring och inom sig själv negativ garant vilket leder till stagnation.

Genom hela livet så ligger det mesta av allt i hur vi tänker. D.v.s. att allt som vi är, blir och känner skapas av hur vi tänker. Just sättet hur vi tänker formas och vårdas hela livet igenom och behöver ständigt beaktas. Man bör hålla ens tankar medvetna vilket betyder att man har kontroll över sina tankar och styr dem själv på ett sätt där ens personlighet och framtid formas. Tänk att din personlighet är ett genomsnitt av hela ditt livs tankar. En oerhörd makt står att finna här i och det är vi själva som avgör hur vi tar in saker för att kunna förstå verkligheten så gott vi kan. Tanken är alltid det primära och känslorna det sekundära. Att vara medveten betyder även att förstå och ha insikt i varför man tänker si eller och så och varför respektive känsla genereras samt att kunna uppfatta orsak och verkan. Med tanke på att tankarnas kraft är så starka och centrala finns det också risker med vårt tänkande. En fara finns att våra tankemönster orsakar störningar och ohälsa. Oro och kontinuerlig tankegång om t.ex. en sjukdom är direkt utlösande genom det undermedvetna. Hypokondri är vanligt bland äldre och även sentimentalitet och självmedlidande. Det är inte ofarligt att tänka en tanke. En tumregel är att man aldrig får tänka en tanke som man inte vill ska hända utan endast tänka på sådant man vill ska hända. Desto längre tid en tanke får stå i fokus desto mer sannolikt kommer det att förverkligas.

Att på ålderns höst ha mycket tid över för tankar ställer högre krav på ens vetskap om över hur viktigt det är att lära sig och tänka riktigt och ta kontroll över det. Att på motsatt vis inte ha kontroll över tankarna kommer resultera att man blir till ett offer för sig själv. Då

kan självmedlidande uppstå vilket aldrig kommer att leda till någon bättring utan endast förverkliga sig genom att personen blir försvarslös och förlorar sin egna förmåga att vända sig i bättre riktning. Att tycka synd om sig själv är ologiskt falskt eftersom inga av ens tankar, känslor eller handlingar skapade av någon annan än just den egna personen. Istället för att vid en negativ känsla tänka "varför händer detta mig?" eller "varför är jag så här?" så bör man snarare tänka "Hur tänker jag för att dessa känslor uppstår och har jag själv någon del i det inträffade?"

Även om val har varit fel eller förödande som kommer det inte förbättra att gräva ner sig i dem. Vad man kan göra är att betrakta dem på ett neutralt sätt för att ta reda på vad som föranledde det inträffande. Problem och misstag har ett enda syfte och det är att skapa lärdom för att främja evolutionen. Med åldern så ökar ofta faktorer i livet som gör vardagen svårare och det är därför ofta man hör äldre klaga. Om man ställer problem och svårigheter i centrum av sin uppmärksamhet så befäster de sig med tiden i ett självmedlidande. Denna fixering av det egna lidandet blir till en självprogrammerande inställning som till slut själv framkallar sig automatiskt.

Motsatsen till detta är *självmedkänsla* där man på ett mer neutralt sätt förstår sig själv hur man tänker och varför man känner på ett speciellt sätt. Detta förhållningssätt bör alla ha och det går hand i hand med att upprätthålla en sund medvetenhet. Notera att känslor aldrig är den primära styrande faktorn. Medvetandet styr tankar och tankarna styr sedan känslorna.

Därför ska ni inta högsta medvetna kontroll genom att styra tankarna själva och låta känslorna komma därefter. Tankarna och känslornas växelverkan är det som utgör psyket och den kontroll ni själva har över det är erat medvetande/personlighet. På detta sätt formas också personligheten utifrån er egna kontroll och har så också gjort genom hela livet. Motsatsen vore om känslorna får styra våra tankar för att sedan forma våra personligheter. Då är man illa ute och fast i en okontrollerad gungande båt på havet som vi själva inte styr. Det är också en risk att man vid arbetslivets slut försjunkar i en initiativlöshet som har en negativ effekt på vårt självstyrande. Att tänka och att tänka rätt kräver övning. Tänker gör vi hela tiden men hur stor del av våra tankar har vi under kontroll och styr medvetet? I från desto fler håll vi störs och belastas försvåras vårans möjlighet att tänka klart och onyanserat. Det är viktigt att värdera sin egna tankeförmåga och vårda den. Det är också viktigt att sälla bort tro, önsketänkande och förutfattade meningar eftersom de minskar möjligheten att tänka klart och verklighetsförankrat. Ibland måste man låta sig skämmas av, kanske blunda och luta sig tillbaka för att ta kontrollen tillbaka.

Att ha kontroll över sina tankar och kunna uppehålla en koncentration är också främjande för en äldre människas minne. Däremot är det inte tillräckligt då vår biologi gör att vi får svårare. Det krävs övning och träning för att underhålla sitt minne vilket man själv har ett ansvar för.

Det som avgör en människas minne är hur väl koncentrerad man är när man tar in något. Är man av olika anledningar belastad med bekymmer så försämrar även minnet(koncentrationen). Ett vanligt fel bland många är att man intalar sig själv att man har ett sämre minne vilket direkt programmerar ens undermedvetna att reflexmässigt sluta försöka att lägga något på minnet. Detta är en stor fara som få känner till. Istället för att tänka "det här kommer jag aldrig ihåg" eller jag har så dåligt minne" bör man istället intala

sig att "jag ska försöka minnas så gott jag kan". När det gäller minnets försämring så är det faktiskt inte själva minneslagringen som blir sämre utan det är det materiella medvetandets koppling och anrop av minnen som är problemet. Under livets gång och i olika perioder så blir det materiella medvetandet fullproppat och är då oförmöget till ovanstående koppling. Det som fyller över är onödigheter som pumpas ut mot oss i vårt liv och överbelastar oss vilket kan likställas med ogräs. För att stärka sitt minne så är det just detta ogräs och andra belastningar man behöver skydda sig ifrån och arbeta bort. Till detta förordas koncentrationsövningar samt även meditation. På samma sätt som vår personlighet löses upp vid döden försvinner också minnet. Dock övergår det till en annan dimension och bevaras där.

Billy Meier brukar nämna tre viktiga cirkulerande steg man tar i sitt liv att utvecklas.

Arbeta
Meditera
Evolvera

Evolutionen verkar hela livet från första dag tills vår sista stund är kommen.

Att utvecklas som människa kan man endast göra om man lever aktivt, d.v.s. att man jobbar eller företar sig någonting. Med jobb menas att man har en meningsfull syssla som gör att man får omsätta teori i praktik och att man på så sätt får agera ut det inre så det blir verklighet. Den sanna betydelsen och belöningen av jobb och arbete är inte ekonomiskt betingat. Livets sanna belöning heter inte pengar utan visdom. Arbete och det man företar sig kan vara av olika slag och det behöver inte vara något fysiskt krävande utan det viktiga är att man lär sig av det man ägnar sig åt vad det nu än må vara och att man prövar det i praktiken/verkligheten för att sedan dra lärdom utav det. För varje liten sak vi lär oss eller för varje litet trappsteg vi tar oss upp för så skapar det en bit till det stora pussel var och en lägger inom sig för att nå sanning. För varje pusselbit vi lyckas lägga kommer också det vi trodde var sant och riktigt att behöva omprövas. Lärandet är en ständig process som inte får avta i äldre år. Man gör inte livet rättvist genom att tro att man kan allt eller att man inte kan lära sig något nytt. Detta är endast en bekväm inställning som bygger på lathet och rädsla eller att man bara ser ett slut. Det beror också på att man kanske inte vet varför man ska anstränga sig och vad det ska tjäna till. På samma sätt som våra tankar blir till verklighet när vi talar och formar dem till meningar så blir också våra inre värden till verklighet när vi företar oss någon uppgift och när vi utträttat sysslor. Att det sedan blir fel och vi gör misstag är en del i lärandet och viktigt även om det kan kännas svårt ibland. Så oavsett vilken ålder vi har så kräver våran inre kärna att vi fortsätter att utveckla oss och sträva mot perfektion, precis så som allt annat i naturen gör samt så som hela universum gör.

Att leva sitt liv ologiskt saktar ner ens utveckling och det är som att simma i motströms. Förr eller senare kommer du få ge upp och ändra riktning medströms i alla fall.

Man kan inte generera någon essens om man inte företar sig någon syssla och om man inte drar lärdom av det man utfört om det så är positivt eller negativt. Essensen är det som bygger våra inre värden och personlighetens nivåer att överträffa. Essens går hand in hand med visdom och kommer av kunskap, arbete (omsättning) och lärdom. Vi är nu inne och

snuddar på livets mening och det är denna evolution som bör vara motiverande för varje människa att vilja leva vidare och sträva framåt mot högre mål och värden. Det är viktigt att det man företar sig på äldre dar inte är under tvång utan att det kommer av egen vilja. De arbetsuppgifter som frivilligt initieras utan tvång gör oss kreativa. Vi är fria till detta inom ramarna för våra möjligheter. Utan sysslor, uppgifter och problemlösningar kan man inte leva ut de inre värdena som är så viktiga att bygga upp och vårda. Efter arbete kommer då meditationen in som en viktig faktor till att stiga i evolution.

Mängden aktiviteter, sysslor, erfarenheter, frågor, tankar och känslor hos oss tjänar som en hög av värdefull egendom som kan användas i meditationen. Man kan likna det vid att det inte går att göra upp en eld utan ved. Veden är det upplevda i livet och elden är meditationen. Meditationen är ett sätt att smälta och på ett neutralt sätt se sig själv och vad man gör och gjort. Den nedbrunna veden blir till aska och det skulle man kunna likna vid den relativa essensen av vishet och logik av det man företagit sig och upplevt. Meditationen förhindrar att man återupprepar samma fel och strävan mot relativ fullkomlighet går snabbare.

Med meditation är det som med att motionera. Det är aldrig för sent att börja och det gäller att hålla en viss kontinuitet i utövandet för att öka och bibehålla förmågan och resultatet.

Kanske några av er läsare till denna text ryggat tillbaka när ordet meditation kommer på tal. Många av oss har förutfattade meningar och rädsla inför sådant tillstånd. Det kan kännas främmande och jag är helt säker på att de flesta inte vet hur man gör det på rätt sätt eller vad man ska ha det till. De som har rädsla att meditation ska vara farligt ska veta att det som kan skada utövaren inte har med meditation i sig att göra utan beror på föreställningar och önsknings. Klart seende med betraktande utan att värdera eller tycka hjälper utövaren att se saker på ett nytt sätt. Denna kravlöshet erbjuder en inre miljö där materiella medvetandet ges tillfälle att slappna av. En förutsättning för en blomstrande ålderdom är att vi håller oss till verkligheten och inte faller i några illusioner. En fara och ett faktum är att majoriteten är troende på ett eller annat sätt. Om inte djupt så finns spår hos var och av oss som gör att när nöden tränger sig på ställer vi vår förhoppning till en högre makt eller en gud. Under livet har vi alla stundtals kommit i kontakt med religionen i skolan, kyrka, högtider, TV och radio. Oavsett om vi inte säger att vi är kristna eller troende så finns små spår av det i oss. Kyrkans makt har varit stor och folk har blivit indoktrinerade i tron och dessvärre rådde det brist på alternativ för den breda massan. Religionen har ägt en ensamrätt på att tolka och förkunna livets mening och människor har genom respekt, oro för bestraffning, rädsla för att sätta sig emot inte haft mod att med egen kraft söka efter sanningen. Det finns också en undermedveten bekvämlighet i att acceptera religionens förklaring för det gör att man förskjuter det egna ansvaret från sig själv till en annan yttre makt då det i verkligheten är vi själva som bär det yttersta ansvaret, var och en. Att tro skapar en falsk förhoppning om bättring då våra egna åtgärder och våra egna handlingar står tillbaka för att vi tror en god makt ska hjälpa oss och världen och att goda saker sker om denna samma kraft vill. Detta är helt förstörande och vi väljer detta bekvämt istället för att se sanningen i vitögat och koppla de logiska sammanband mellan orsak och verkan. Man är själv sitt eget ödes smed vilket betyder att man får skörda det man sått. Det finns en gemensam samhörighet bland alla människor oavsett ålder och vi är alla

inordnade i samma kollektiva tillhörighet där det vi gör, tänker och känner påverkar varandra. I denna samhörighet har var och en samma uppgift och drift att sträva mot perfektion.

En felaktighet vid högre ålder är att känna att man inte delar framtiden med medmänniskor som är yngre. För det första, varför det är fel att tänka så beror på att alla har ett ansvar för att forma och utveckla samhället och det ansvaret har man så länge man är kapabel till det. Att ge de yngre fria händer att agera och göra som de vill medan man själv bara tittar på är oansvarigt. Särskilt nu när världen går åt fel håll. Dessutom har de tidigare generationerna varit med att skapat de situationer som idag anstränger samhällena. Kanske inte direkt men indirekt genom att man lät saker och ting ske och inte sa ifrån eller förlitade sig för stor del till politiker och att allt förknippat med tillväxt ansågs bra. Här har de äldre och kloka en stor uppgift idag och det är att erkänna sitt fartblinda framskridande och att förmedla sina misstag till yngre generationer.

Detta gäller ju för fler åldersgrupper, mer eller mindre. Ett dåligt samvete kan botas genom positiva insatser till att hjälpa mänskligheten. Stora som små insatser.

För det andra när det gäller att inte känna att man delar framtiden med de yngre vill jag säga följande. Om man tänker så då är det detsamma som att säga att man inte ser reinkarnation som en trolighet. **Men betänk att om vi skulle komma tillbaka i ett kommande liv eller flera så skulle allt vi gör och bidrar här i detta liv skapa den framtid som vi själva skulle återvända till.** Det mina kära läsare är mitt viktigaste budskap i denna artikel.

Att vara intresserad och villig att lära sig nytt är livsfrämjande på så sätt att man då lever med in i framtiden.

Vår ensamhet, känsla av betydelselöshet och brist på kärlek ställs i en annan dager när man får upp ögonen för att vi alla delar vår situation, från bakåt i tiden till nutiden och framåt i all oändlighet. Denna sanna insikt och samhörighet där vi känner ett uns av att vi existerar i ett kollektiv där var och en är en pusselbit är direkt kopplat till innebörden av kärlek. Den kärlek vi kanske under våra liv blivit lärda och vi trott varit den sanna är endast en liten del och det står mycket mer att finna precis runt om er om ni tänker utanför er egna ego. En svartvit omgivning blir till en färgsprakande. Egots makt är mer riktat mot vad man vill ha än vad man kan ge.

På samma sätt som att känna sammanhållning till allt runt omkring oss så är det lika viktigt att ha vänner på ålderns höst som när man är ung. Att ha vänner ger inte bara sällskap utan tillför nya idéer, kunskap och insikt vilket är nödvändigt och främjande för ens evolution. Även yngre personer har saker att lära äldre och det gäller att inte bortse från det, och tvärt om. Ens ålder får inte utgöra en arrogans utan man ska också kunna vara öppen för andras idéer och kunskap. Att fortsätta utvidga sitt medvetande är en livsprocess och det kommer aldrig saknas fel att korrigera och nya insikter att upptäcka. Att tro att man vet hur allt ska vara för att man levt ett långt liv är inte sant och man ska inte bli en predikan av moral. Det är nämligen så att INGEN människa har ensamrätt på tolkning av verkligheten. För att just lära sig se verkligheten så måste man väga in så många olika aspekter och vinklar som möjligt för att skapa sig en bred uppfattning. Pensionärer är till allt för stor del åskådare av det verkliga livet som sker utanför deras egna område av inflytande vilket är beklämmande. Vår kultur är förvrängd där äldre inte

får komma till tals tillräckligt i framtida frågor. Denna utestängdhet är allas fel. På samma sätt som man vill få alla grupper delaktiga i samhället om det så gäller avvikande människor som integrationsgrupper så måste de äldre också bjudas in i ett deltagande och inte bara från politiskt och äldres håll fokusera på pensionsnivåerna. Hur ofta ser man pensionär egentligen komma till tals inom politiken? Denna uteslutning underblåser en existentiell tomhet för hela gruppen. Med tanke på att de också är avknoppade från jobb och näringsliv så kommer heller inte deras viktiga erfarenhet till tals här i avseende av framtida utveckling och riktning. Erfarenheten och de mogna sanna värdena går vi miste om i den tid där det skulle behövas som mest! Vid hög ålder kan brist på intresse och nyfikenhet avta. Detta är en fara då livets gnista föds av evolution och lärdom. Anden i oss växer av kunskap, vishet, logik, kärlek och sanning. Man måste förstå detta och vikten av att ge sig själv den näringen. Undvik att förtrycka behovet av insikt genom nyfikenheten som inte endast tillhör barndomen. En människas plikt är att ge sin personlighet utrymme att främja sin egna evolution och sina medmänniskors. Så länge man vårdar detta är man blommande som ett barn i sitt inre. De nämnda värdena och ett livs absoluta essens från sin egna visdom är evig och man samlar detta fram till sin sista dag.

I naturen så vissnar växter på hösten för att under vintern *försvinna*. Dess kraft ligger kvar i sitt vilande för att vid nästa vår åter växa och under sommaren åter blomma ut. Denna gång vackrare och starkare. Ett frö i växtriket kan liknas vid vår ande och vårt medvetande. Vår nyfikenhet och intresse för livet bör komma ur denna vetskap att vi ackumulerar värden i vårt allra innersta frö eller ljuspunkt. Det vi gör i vår äkta strävan att bli sanna människor gör vi inte bara för denna tid utan för all störtid. När vi inser detta så kan vi också se på våra medmänniskor, natur, fauna och flora som är inordnade i precis samma kretslopp. Vi tillhör faktiskt samma flöde med samma uppgift. Tillhörigheten och vissheten om att vi alla ingår i en enhet är grundstenen till livsglädje som driver den egna evolutionen och ens egna påverkan av den. En framtidsorienterad inställning med tillhörande tankar och driv går i samma riktning som universum och något annat förhållningssätt är hämmande och destruktivt. Åter igen...

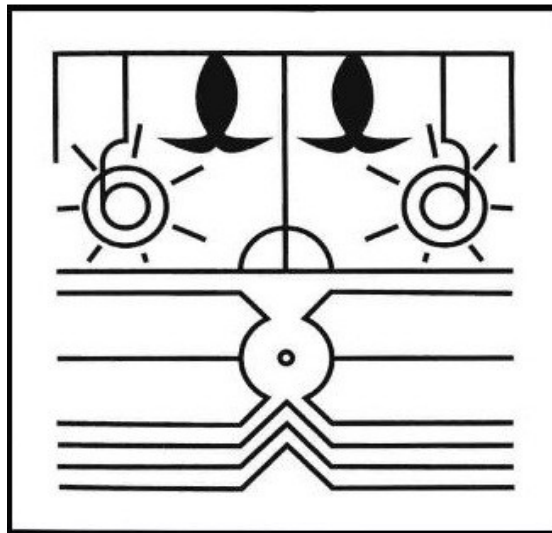
“Livskraft betyder att vilja leva eftersom man förstår varför man ska det och vilken uppgift och förenat ansvar man har mot sig själv och sin omgivning i avseende av evolutionen, nu och för all framtid.”

Som slutord till denna artikel låter jag nedanstående dikt klinga ut:

Av universum är du kommen

Likt höstens träd faller löven av
Och bakom mig ligger visdomens hav.
I alla år har du kämpat och burit
På problemen och bördor som du över har svurit.
Din väg har då inte varit enkel och rak
Slingrig stig byggd av verkan och orsak.
De brister och problem som funnits alltid
Är ej något straff, blott en lärandets strid.
Men hur det än är så har allting som har hänt
Gjort dig till dig själv och satt din historia på pränt.
Men mycket vackert och glädjande har du sett
Och av det sköna och härliga blir du aldrig mätt.
Lev och älska livet i dess fulla prakt
Självständigt utan tro till övre makt.
Inget straffar, belönar eller dömer
Gudar och religioner är dags att du glömmet.
Ty det som rör och styr är inte någon gud
Endast du och skapelsens lagar och bud.
Så kontrollen över livet har man alltid kvar
Så länge man logiskt följer sitt egenansvar.
Gammal som ung spelar ingen roll
Livets energi finns på alla håll.
Då som nu kan jag känna värmen inom mig
När nyfikenheten väcks är det svårt att säga nej.
Att gå genom livet och fortfarande upptäcka
Gör allt intressant under livets sträcka.
Oavsett vilken ålder och sort du än tillhör
Ska du veta att du alltid något tillför.
För att vara en del i det stora har vi alltid slitit
Det vi gör är viktigt, såväl stort som litet.
I sanning, medvetenhet och koncentration
Främjas och stiger din evolution.
Din framgång av egen personlighet
Sprids ut i de stora för all evighet.
Lägg åt sidan ditt ego i denna samtid
För att istället vårda ditt inre för all framtid.
Här och nu. För allt det du gör

Ta nu ditt ansvar så som du bör.
En vacker dag är det dags att ta farväl
Kvar lämnas familj, saker och själ.
Höst blir till vinter och vinter blir till vår
Än en gång ett hjärta i dig slår.
Men snälla svara, vad tar jag då med mig?
Den logiska essensen av allt som du lärt dig.
Så en del av mig lever kvar, jag behöver inte ha ånger?
Nej, din visdom förfinas om och om igen många gånger.
I nästa liv blir åter ett nytt medvetande tänt
Format av allt som du tänkt, gjort och känt.
Nästa liv bygger på alla de som var innan
Du är den egna "guden eller gudinnan".

Andelärasymbol - *Ålderdom*

Skrivet av Fredrik Göransson 2018-02-03

FIGU Studiengruppe Sverige

<http://se.figu.org>

info@se.figu.org